

Mijn tijd van schrijven voor msweb is voorbij. Begin vorig zomer schreef ik mijn laatste column en ging met pauze en op vakantie in de hoop nieuwe inspiratie op te doen zodat ik weer eens in de drie weken één nieuwe columns kon aanleveren. Maar er kwam niks, wel nog steeds een hoofd vol verhalen maar niets voor de site of ik kreeg het niet uit mijn hoofd opgeschreven.

Grietje Realiseert had ik in die tijd ook amper bijgehouden dus dat was een klusje dat ik nog wilde doen, alles wat ik ooit had geschreven op één plek bij elkaar brengen. Terwijl ik daar mee bezig was kwam ik erachter dat de site niet handig in elkaar zat er moest **gewoon** iets nieuws, een eigen domein waar ik zelf de regie over heb. Gelukkig is ICTvoorjou ook voor mij en kreeg ik opdracht mijn zoon om een domeinnaam te bedenken. Het moest **Gewoon** Grietje worden zodat ik weer **gewoon** kan schrijven over zaken die **gewoon** in mijn hoofd zitten en er **gewoon** uitkomen wanneer zij daar zin in hebben.

Heel **gewoon** eigenlijk dus daarom....

OVER GRIETJE

Ik ben geboren op zaterdag 5 juli 1969.

Midden in de zomer, het was die dag zo'n 21 graden, niet bloedheet en dus een prima dag voor mijn moeder om met weeën activiteit te worden opgenomen in het Rooms Katholiek Ziekenhuis van Groningen.

Je moet weten dat kinderen uit 1969 geboren werden in ziekenhuizen waar gewoon op de gang gerookt mocht worden en bevallingen werden begeleid door de huisarts.

Op zaterdag 5 juli 1969 ligt mijn moeder dus in barensood op de afdeling verloskunde van het Rooms Katholiek Ziekenhuis te Groningen en mijn vader staat met de huisarts te roken op de gang. De huisarts meende dat er nog tijd zat was en ging een boodschap doen.

Mijn moeder echter, vond helemaal niet dat er tijd zat was, en negeerde de opdracht te blijven zuchten volkomen en gooide er af en toe een flinke duw tegenaan, ondertussen aangevend aan de dienstdoende zuster dat het toch echt sneller ging dan de rokende, boodschappen doende dokter had voorspeld.

Gelukkig kreeg de buurvrouw, met een bevalling die in het geheel niet opschoot, bezoek van haar arts. Die arts kwam gekleed in een lichte linnen pantalon en een stralend wit overhemd want het zou nog wel even duren voor hij daadwerkelijk aan de slag moest. De zuster gaf de opdracht aan de beste man om toch ook maar even te gaan kijken bij mijn moeder. Bij haar bed aangekomen kon hij mij, 8 pond schoon aan de haak, nog net opvangen en de kleding die hij droeg in de vuilnisbak gooien.

INHOUD

GEWOON?	1
OVER GRIETJE.....	2
21 MAART, DE DAG TOEN EEN NIEUW LEVEN BEGON.....	5
EN TOEN WAS HET ECHT FOUT	6
ELK NADEEL HEEFT ZIJN VOORDEEL.	7
LIEVE, SCHATTIGE, RARE, ARME, TEUN,	8
HOBBELEN	9
COMPLIMENTEN	10
STIEKEM	11
NATUUR	12
DE TRIBUNE	13
HET RONDJE VAN 12:00	14
HUH?.....	15
ZWAARTEKRACHT	16
ONRECHT!.....	17
DODENHERDENKING.....	18
MULTIPLE SCLEROSE.....	20
GOD BESTAAT	21
DE LAATSTE HORDE.....	22
PILLEN.....	23
WIE GOED DOET, GOED ONTMOET.....	24
AU-TOMAAATJE.....	25
GEEN MS-LEED MAAR KOFFIE-LEED.....	26
ROKJESDAG?.....	27
GEDICHT OVER MS DOOR INGRID	28
“DE LACHENDE TRAAAN”	28
SLAKKENSNOT	29
FIRMA LIST EN BEDROG.....	30
HULPSTUKKEN?.....	32
HIGH TEA?.....	33
HUMBERTO HERE WE COME.....	35
BESTEMMING BEREIKT!.....	36
PAALTJES IN HET PARK.....	37
EIGENVERKLARING.....	39

OEFENEN.....	41
JAAP.....	42
RIJTEST.....	43
D-DAY.....	44
AU AU AU.....	46
LOGEREN.....	47
UROLOOG.....	49
RECTIFICATIE.....	50
ROZENGEUR EN MANESCHIJT.....	51
ZIEK ZIJN IS EEN DURE HOBBY!.....	52
ECHT NIET! OF TOCH WEL?.....	53
FLIPENDO.....	54
VERHAALSBIJDRAGE.....	55
SPAARKAART.....	57
TWIGHLIGHT ZONE.....	58
AUTOMATISEREN.....	59
EEN SLIMME MEID IS OP HAAR TOEKOMST VOORBEREID.....	60
GOEIE REIS?!.....	61
SCHIJN BEDRIEGT.....	63
VERKEERDE BEEN.....	64
WAT KAN ER MIS MET CANNABIS.....	65
IK GA OP REIS EN IK NEEM MEE.....	67
CHAOS MANSION.....	68
GOEDE VOORNEMENS.....	70
GEWOON GAAN!!.....	71
BOERENOMELET.....	73
SUPER HELDEN.....	74
RETTEKETET NAAR EEN BETER BED.....	75
MEEDOEN.....	76
ELKE DAG.....	78
OMG...OMS.....	79
DIY DO IT YOURSELF.....	80
ME AND MY KOLIBRIE.....	81
GROOT ONDERHOUD.....	82
NAWOORD.....	83

21 MAART, DE DAG TOEN EEN NIEUW LEVEN BEGON.

Op woensdag 21 maart 2013 werd ik wakker met een prikkelende tong, mijn eerste gedachte was: "Kun je raar liggen op je tong zodat ie in slaap valt? Of is hier iets vreemds aan de hand?"

De vraag, moet je hier een dokter voor bellen? bezorgde mij de slappe lach: "Dokter?, euhhh... mijn tong slaapt! En nu?"

Omdat ik gewoon zo ben sprong ik in de auto naar het werk, toen onderweg ook mijn lippen en tanden gevoelloos werden begon ik me toch wel enigszins zorgen te maken. Het zware gevoel in mijn hoofd en de dove vingertopjes waren ook niet echt geruststellend dus toch maar omgekeerd en naar de huisarts.

En zo kwam ik uiteindelijk op de spoedeisende hulp van het ziekenhuis terecht waar allerlei neurologische- en bloedonderzoeken gedaan werden en er een MRI werd aangevraagd voor een week later.

De binnenkant van je hoofd heb ik altijd al een vreemd fenomeen gevonden, op plaatjes zie je iets dat op een walnoot lijkt maar je "ZIJN" komt ook uit je hoofd en dan volg je het echt niet meer, als er dan iets gaande is in je hoofd wordt het helemaal gecompliceerd vooral omdat je er geen invloed op hebt.

Toen de MRI eenmaal was gemaakt had ik wel zoiets van ojee nu hebben ze in mijn hoofd gekeken, wat hebben ze gezien?

De uitslag krijg je weken later, dus moet je uitkijken dat je fantasie niet met je op de loop gaat, voor mij werkt de galgenhumor het beste, dan krijg je opmerkingen als: "Gaat er iemand mee wandelen, ik moet mijn tumor even luchten".

Door het gevreesde alvast te benoemen, dacht ik, dan komt de klap minder hard aan wanneer ik de uitslag krijg.

Jong dood gaan en mijn kinderen moeten achterlaten is mijn grootste angst.

EN TOEN WAS HET ECHT FOUT

Het is 2 april 2013 daags na Pasen, de vakantie is voorbij, de kinderen moeten weer naar school en ik weer aan het werk.

Gisteren is Collin naar Rotterdam vertrokken om een andere auto te kopen dus vanochtend zijn we met z'n drieën wat zeg ik we zijn met z'n vijven ?????
Shit ik zie dubbel, ik kan niet meer lopen , ik voel mijn linker hand niet meer.
Gelukkig zijn we geen paniekfamilie en handelen we naar omstandigheden, dat kunnen wij, we hebben het vaker gedaan. Misschien vertel ik daar later weleens over.
Huisartsenpraktijk gebeld, aan de assistente uitgelegd wat er gaande was, ze gaat overleggen en bellen terug, opa en oma gebeld, die komen eraan, dokter belt terug, hij regelt een ambulance en we regelen zelfs dat de E.T.A. (Estimated Time of Arrival) van beiden ongeveer het zelfde zouden zijn.
En zo was het, opa en oma door de achterdeur, ambulancepersoneel door de voordeur, gelijktijdig. Tja als ambulante begeleider ben je gewent zaken goed te regelen.
Ondertussen heb ik ook nog Collin gebeld en verteld dat het goed mis was maar dat hij gewoon de auto moest gaan kopen en daarna mij kon vinden op de spoedeisende hulp van het ziekenhuis.

Op de eerste hulp aangekomen kwam al gauw de coassistente van de neuroloog bij mij: "Ik heb de uitslag van de MRI", zegt ze, "ik heb geen goed nieuws". Op dat moment zakt de grond onder je voeten vandaan.

Nu ik er op terugkijk lijkt het net een prijsuitreiking: "En de winnaar is.....". En dan duurt het heel lang, om de spanning op de bouwen en uiteindelijk komt het verlossende woord.

In dit geval zei ze dus; "ik heb geen goed nieuws (pauze).. we denken aan MS...", en de winnaar is.... Grietje! Pfoei gelukkig, ik ga niet dood, in elk geval nu nog niet.

De komende 5 dagen lig ik aan een infuus met prednison en word ik heel langzaam de wereld die MS heet ingezogen en ben ik van de ene op de andere dag patiënt.

ELK NADEEL HEEFT ZIJN VOORDEEL.

Deze quote van Johan Cruijff zal nog vaak voorbij komen maar in dit geval heeft het betrekking op het nemen van een hond.

Binnen ons samengestelde gezin, hierna te noemen Chaos Mansion, is er altijd ernstige verdeeldheid geweest over het nemen van een hond. Ik wilde ook wel een hond maar gelukkig zegevierde dan mijn redelijk functionerende brein van de workaholic en dus kwam er geen hond.

Toen ik ziek werd en ziek bleef veranderde natuurlijk alles. Ik was thuis, bewegen is belangrijk en alleen thuis zijn als de rest van Chaos Mansion hun eigen dingen doen is ook niet altijd ideaal.

Uiteindelijk gaf Bram de doorslag.

De kinderen en ik ontmoetten Bram toen wij voor het eerst in 6 jaar op weg gingen voor een ontmoeting met Dick, de vader van mijn kinderen.

Dat wij op zondag 11 augustus de tocht naar Delfzijl aanvaardden had een bijzondere reden, Dick had namelijk te horen gekregen dat hij niet zo lang meer te leven had. De kinderen zien was zijn laatste grote wens die we natuurlijk voor hem in vervulling wilden laten gaan ondanks dat zijn eigen gedrag eraan ten grondslag lag dat hij zijn zoons al 6 jaar niet had gezien.

Dick had een hond Bram, een schat van een beest die het heel goed kon vinden met Sebastian en Sebastian met hem.

Het idee dat een hond weleens een bijzondere uitwerking op hem zou kunnen hebben gaf de doorslag.

Thuis aangekomen hadden we het erover en zoekend op het internet viel ons oog op Alice, een middelgrote witte hond, die vanuit Bulgarije naar Nederasselt (vlakbij ons om de hoek) zou komen. Op zondag 8 september ontmoetten we, in een vieze boerenschuur in the middle of nowhere, een gele (!?) stinkende hond.

En we noemden haar Teun!

LIEVE, SCHATTIGE, RARE, ARME, TEUN,

Stinkend en geel heb ik, ondanks MS, Teun de trap op getild.

Ik heb haar onder de douche gezet en gewassen met het enige dat voorhanden was, babyshampoo.

Dat ze dat zomaar toeliet, zo wonderlijk, geen grom, geen blaf helemaal niks gewoon lekker onder de douche, weer wit worden.

Lief was ze maar niets gewent, aan de lijn lopen was een hele onderneming omdat ze halverwege ging zitten, met veel pijn en moeite kreeg haar dan weer in beweging, tot het pad naar de tuin, dan bleef ze stokstijf zitten en moest ze het laatste stuk gedragen worden.

Om het wennen aan een huis en een warme mand zo gemakkelijk mogelijk te maken, liepen we steeds het zelfde rondje, heel vaak op een dag.

Het meest bijzondere aan deze gekke lieve Bulgaarse straatslet (ze had net vier pubs gehad) was wel dat ze niets lustte, geen droge brokken geen natte brokken, alleen Bonzo met brood, dat ging er wel in.

Ook ontdekten we dat ze een uitstekende klimmer was, zo vonden we haar op het plein naast ons huis terwijl het tuinhek gewoon dicht zat.

Ons aanpassend aan onze nieuwe huisgenote maakte Marijn een begin met bouwen van een hogere schutting om de tuin heen, hadden we een tuigje besteld om het uitlaten veiliger te maken en waren er blikken vol met overheerlijk vlees onderweg.

Wat waren we blij met haar, opslag verliefd op dit rare beest, soms sprong ze tegen je op om een extra aai of knuffel te bemachtigen.

Des te erger was het dat we nooit hebben mogen mee maken wat er van haar zou zijn geworden als ze lang bij ons was geweest.

Het noodlot sloeg toe op dinsdagavond, twee dagen nadat we haar hadden opgehaald, na het eten wilden we haar nog een keer uitlaten, waarschijnlijk schrok ze van de schutting in aanbouw en rukte zich achterwaarts uit haar halsband en zette het op een rennen.

De hele avond, in de stromende regen hebben we gezocht, een keer zag ik haar rennen over een veld toen ik haar riep rende ze zo langs me heen, te kort bij ons om te hechten. Wij hoorden bij haar, zij nog niet bij ons.

De volgende ochtend kregen we telefoon, de dierenambulance was bij een hond waarvan de chip op ons adres geregistreerd stond, of we konden komen naar een kleine spoorwegovergang.

En daar in de ambulance lag Teuntje, werkmannen hadden haar tussen het spoor weggehaald en de ambulance gebeld, ik ben bij haar achterin gestapt en meegereden naar de dierenarts. Helaas was de schade te groot en moesten we haar laten inslapen, ze drukte haar neus in mijn hand en ook nu geen grom geen piep helemaal niets. Alleen maar daaaag, wat verdrietig dat we niet langer van elkaar hebben mogen genieten.

HOBBELEN

Als Marijn en ik toe zijn aan een morele opkikker, dan gaan we hobbelen.

Daar worden we blij van, en niet alleen wij, ook alle mensen die we tegenkomen. Heerlijk is het dat je alleen maar voorbij hoeft rijden om een lach op het gezicht te toveren van de mensen die je passeert.

Wij hobbelen in BamBam, onze prachtige paarse Mini.

De laatste tijd rijd ik liever in de Mini omdat het koppelen in dit kleine autootje een stuk lichter gaat dan de koppeling van de Fiat Multivlaai, (omdat het eigenlijk een hele lelijke auto was) diesel en dat heb ik nodig omdat de kracht in mijn linkerbeen steeds minder wordt.

Daarom vind ik de Gofundme actie een geweldige kans om genoeg geld bij elkaar te krijgen om de restauratie van de Mini Van te kunnen realiseren.

Met dit autootje kan ik ook uit de voeten, euhh wielen, als het been het niet meer doet omdat het een automaat moet gaan worden. Bovendien kan ik, omdat het een "Van" (bestelauto) is, een rolstoel en mijn hondje meenemen.

Zo zou ik graag nog heel lang blijven hobbelen, niet alleen voor mijzelf maar ook voor de glimlach op onbekende gezichten. Als dat geen geld waard is